

ומתועלת הביטחון בה' בעניין התורה

כי הבוטח בה', אם הוא בעל ממון, ימהר להוציא חובות האלוהים וחובות בני אדם מממנו בנפש חפצה ורוח נדיבה, ואם איננו בעל ממון, יראה כי חסרון הממון טובה מטובות המקום עליו, מפני שנסתלקו מעליו החובות שהוא חייב בהם לאלוהים ולבני אדם בעבורו, ומיעוט טרדת לבו בשמירתו והנהגתו.

כמו שנאמר על אחד מן החסידים, שהיה אומר: 'המקום יצילני מפזור הנפש'. אמרו לו: מה הוא פזור הנפש? אמר: שיהיה לי ממון בראש כל נהר ובראש כל קריה. והוא מה שאמרו זיכרונם לברכה: מרבה נכסים מרבה דאגה.

ואמרו: איזהו עשיר השמח בחלקו. ומהם, כי הבוטח בה' לא ימנעו רוב הממון מבטוח בה', מפני שאינו סומך על הממון, והוא בעיניו כפיקדון צווה להשתמש בו על פנים מיוחדים ובעניינים מיוחדים לזמן קצוב. ואם יתמיד קיימו אצלו לא יבעט בעבורו, ולא יזכור טובתו למי שצווה לתת לו ממנו, ולא יבקש עליו גמול הודאה ושבח. אבל הוא מודה לבוראו יתברך אשר שמהו סיבה לטובתו.

ואם יאבד הממון ממנו, לא ידאג ולא יאבל לחסרונו, אך הוא מודה לאלוהיו בקחתו פיקדונו מאתו, כאשר הודה בנתינתו לו, וישמח בחלקו. ואינו מבקש היזק זולתו ולא יחמוד אדם בממנו. כמו שנאמר החכם (שם יג) צדיק אוכל לשובע נפשו: